

ת"פ 17454/09/13 - מדינת ישראל, לשכת תביעות לכיש נגד אירנה גברילוב, מטעם הסנ"צ

בית משפט השלום בקריית גת

03 פברואר 2016

ת"פ 17454-09-13 מדינת ישראל נ' גברילוב
בפני כב' השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י עו"ד ליטל לוזון
לשכת תביעות לכיש

אירנה גברילוב
ע"י ב"כ עו"ד יפעת זינר
מטעם הסנ"צ

נגד
הנאשמת:

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה שתי עבירות איומים, שתי עבירות של תקיפה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירה של חבלה חמורה, הכול בקשר לאירועי אלימות בינה לבין המתלוננים מיום 1.10.11 ליד רח' היערה בשדרות.

2. מדובר למעשה בשני אירועים נפרדים שאירעו בזה אחר זה:

א. האירוע הראשון היה בין הנאשמת לבין ד"מ קטין יליד 1997 (להלן: "ד"מ"), כאשר נטען כי הנאשמת איימה עליו ולאחר מכן דחפה אותו באמצעות מערוך, על רקע סכסוך בינו לבין בנה הקטן. במקום נכח גם חברו של ד"מ העד ש ש פ (להלן: "פ").

ב. אירוע שני, שאירע בסמוך לאחר מכן, ולאחר שד"מ התקשר לאימו א מ (להלן: "א"), לספר לה על האירוע הראשון, והאם הגיעה למקום יחד עם גיסתה ט מ (להלן: "ט"). בשלב זה, נטען כי הנאשמת איימה עליהן בכך שנופפה במקל שהחזיקה. לאחר מכן הכתה במקל את א בראש ואת ט בידה השמאלית. לא נגרמה חבלה של ממש - המטומה בחלק האחורי של הקרקפת. לט נגרמה חבלה חמורה - שבר מפרקי בגליל האמצעי של קמיצת יד שמאל. ט היתה זקוקה לטיפולים רפואיים לרבות ניתוחים, ונותר נזק לצמיתות באצבעה.

3. הערה מקדמית לעניין העבירות - כמתואר לעיל, מדובר בשני אירועים מוגבלים יחסית, שניתן לראות בהם אירוע אחד מתמשך. התביעה ייחסה לנאשמת בגין אירוע מתמשך זה, שש עבירות (!) - שתי עבירות

איומים, שתי עבירות של תקיפה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירה של חבלה חמורה. בית המשפט העליון הורה לא אחת, כי גם אם מותר הדבר, הרי שלא ראוי נורמטיבית להעמיד לדין בהוראות חיקוק רבות בגין מעשה יחיד. כב' השופט בך הורה בפרשת לויאן, כי בהגשת כתב אישום, צריכה התביעה להשתדל לבחור בין סעיפי האישום האפשריים, את העבירה המבטאת בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת, מותר לה כמובן לבחור את הסעיף המחמיר יותר עם הנאשם. ניתן לצרף אישום נוסף או אלטרנטיבי, אך אין להרבות בסעיפי אישום סתם, תוך מה שנקרא באנגלית: "throwing the book at the accused" (בש"פ 5284/91 לויאן נ' מד"י, פ"ד מו (1) 156, ע' 160-161 (1991)). לנוכח הלכת לויאן הורה בתי משפט על ביטול אישומים במקרים של ריבוי עבירות חופפות (ר' ת"פ (שלום תל אביב) 21558-08-09 מ"י נ' ג'אבר ואח', (2011); ת"פ (שלום נצרת) 37337/06 מ"י נ' מלכה (2009); ת"פ (שלום טבריה) 1984/04 מ"י נ' רז (2005) ועוד).

4. בעניינו, ייחוס לנאשמת של שש עבירות שונות בגין אירוע אחד נראה בעייתי ובלתי ראוי בנסיבות העניין.

5. **הערה מקדמית לעניין העדים** - פרט לשוטרים משה דרעי ואפי דהרי, אשר לא נכחו באירוע האלים ממש, העידו מטעם התביעה ארבעה עדים לגבי נסיבות האירוע: א, ט, ד"מ ופיסחוב. מטעם ההגנה העידה רק הנאשמת בעצמה. הנאשמת היא היחידה שטענה כי לא החזיקה במקל או מערוך, בעוד כל ארבעת עדי התביעה ציינו כי היא החזיקה במקל. הנאשמת טענה כי דווקא המתלוננים החזיקו מקל, טענה שאין לה כל תימוכין.

6. יודגש כבר עתה, בפתיח הכרעת הדין, כי מבין שלל העדויות באשר לאירוע, מצאתי כי יש לייחס משקל של ממש לעדותו של ד"מ. המתלוננות א וט טענו כי רק הן הותקפו על ידי הנאשמת ולא נקפו אצבע כנגדה. מנגד גם הנאשמת טענה כי רק המתלוננות הן אלה שתקפו אותה והיא לא תקפה אותן. העד אשר העיד כנראה דברים לאשורם, הינו העד ד"מ, שהיה קטין בעת האירוע ובעת מתן העדות היה כבר חייל. מדובר בעד שלא הכחיש גם דברים שאינם נוחים לגרסתו, כגון מילים בוטות שהטיח בבנה של הנאשמת. מדובר בעד שהסביר, שלמרות שהותקף ע"י הנאשמת, לא שש להתלונן נגדה. למרות היותו עד תביעה ובנה של המתלוננת א, הוא תיאר דברים שאינם נוחים לגרסת התביעה - שבמהלך האירוע, גם אמו א ודודתו ט לא טמנו ידן בצלחת, והשתתפו באלימות ההדדית שבין לבין הנאשמת. בניגוד לעדויות של א, ט, הנאשמת, ובמידה מסויימת גם פ, עדותו של ד"מ היתה שוטפת, בהירה והגיונית. לפיכך עיקר הכרעת הדין תבסס על עדות זו.

מסכת הראיות

7. השוטר **אפי דהרי** ערך את הדוח ת/14 הזהה לנ/1. בדוח מצוין כי במהלך המשמרת עצרו המתלוננות א

וט את הניידת המשטרתית, הן היו עם הבן ד"מ, והן מסרו כי השכנה תקפה אותם עם מערוך וביקשו להגיש תלונה. העדות נלקחו לתחנה על מנת להגיש תלונה. במקביל התקבלה קריאה נגדית, כנראה על ידי בתה של הנאשמת, והתברר כי מדובר בתקיפה הדדית. השוטרים ניגשו לכתובת, חייגו גם למספר הטלפון שהופיע בהודעה והמתינו במקום כרבע שעה, אולם לאחר שהמודיעה לא ירדה הם עזבו את המקום. השוטר דהרי הסביר שלא ערך כל סריקה במקום לאיתור המערוך או לחפש סימנים אחרים, כי כאשר הגיעו כבר הכול הסתיים.

8. **העד ד"מ** הוא כאמור העד המרכזי בפרשה. ד"מ העיד כי הגיע לבקר חבר שגר מעל הנאשמת, ולאחר שעזב את החבר נזכר כי שכח אצלו פלאפון ורצה לחזור. בנה של הנאשמת, ילד קטן שהיה כבן ארבע שנים, אמר לו: "אתה לא נכנס אלינו לבניין". ד"מ השיב לו: "לא מעניין לי את הביצה". ד"מ נכנס לבניין וכאשר חזר למטה, הנאשמת ירדה אליו כשהיא אוחזת בידה מערוך של בצק. היא טענה כי הוא דיבר במילים גסות כלפי בנה והוא השיב כי אמר מילים אחרות. הנאשמת שאלה אותו אם הוא עומד על אותן מילים שאמר לבנה, וכאשר ד"מ השיב בהתחמקות, לדבריו היא היכתה אותו עם המקל בחזה ודחפה אותו על חבילות צבע שעמדו במקום. ד"מ התקשר לאמו וסיפר לה על מעשיה של הנאשמת. כעבור זמן קצר הגיעו האם א וגיסתה ט למקום. א והנאשמת החלו לדבר זו עם זו ברוסית והוא לא הבין את הכל. לדבריו, הויכוח התלהט ונשמעו קללות משני הצדדים, ואז הנאשמת תקפה את אמו א במקל, ט התערבה ואז הנאשמת התחילה להתפרע ונשברה לט האצבע. כאשר הריב הסתיים הגיעה ניידת משטרה והוא התלווה לאמו ודודתו שנסעו בניידת לתחנת המשטרה.

9. בחקירה הנגדית נשאל ד"מ מדוע לא הגיש תלונה באופן מיידי. הוא הסביר כי לא רצה להתלונן, משום שלא נגרמה לו חבלה של ממש, ודי היה לו בכך שט תלונן על השבר שנגרם באצבעה. ד"מ אישר כי כשאמו הגיעה, היא היתה עצבנית. ד"מ הוסיף ותיאר כי הנאשמת איימה עליו שאם ילך למשטרה: "היא תביא אנשים שיפתחו לי את התחת". ד"מ אישר את דבריו אימו ודודתו, כי בכל זמן הדיבורים אחזה הנאשמת את המערוך כשלדבריו: "היא בהיכון". ד"מ בהגינותו תיאר כי כשהויכוח התלהט, החלה התפרעות, והצדדים החלו לריב ביניהם בבעיטות ואגרופים, עד כדי כך שקשה לתאר מי עשה מה. היו אגרופים, בעיטות, משיכות בשיער, דחיפות וכאפות (עמ' 39 ש' 14 לפרו'). ד"מ לא הסתיר כי גם הוא "התחיל להשתגע", ורצה לגונן על אמא שלו, אלא שהחבר שלו שלומי תפס אותו בידיים כדי שלא ישתתף בקטטה. ד"מ נשאל מפורשות על ידי הסניגורית, אם ראה כיצד נגרם השבר באצבע של ט והשיב כי זה נגרם מהמערוך. ד"מ נשאל על הטענה כי שוטרים הגיעו לזירה בסיום הקטטה, והבהיר כי הוא לא יודע והוא רק מאמין שהיו שוטרים (עמ' 41 ש' 17-22 לפרו'). ד"מ אישר כי מדובר היה בתקיפה הדדית: **"קרוב לדקה שתיים היתה המהומה, וזה די ארוך בשביל קטטה, והן פשוט היו שתיים על אחת. היא תקפה אותה עם המערוך והן תקפו אותה באותה מידה חזרה... כשאדם מקבל מכות הוא מחזיר מכות, ולא היה מצב שמישהו חטף מכות ועמד כמו פסל ולא הגיב. היה שם סלט אחד**

גדול... " (עמ' 42 ש' 20-15 לפרו').

10. העד פ' שהיה קטין בעת האירוע וידידו של ד"מ. עדותו של פ' נגבתה רק ביום 14.1.13, היינו שנה ושלושה חודשים לאחר האירוע. גם בעדותו הוא השתהה בטרם השיב ונראה כי ניסה לרצות את המאשימה ואת חברו, ולכן אין לתת משקל רב לגרסתו. פהעיד כי כאשר ביקש לעלות יחד עם ד"מ לבית של חבר, אמר ילד קטן שלא יכנסו. ד"מ השתמש במילים גסות לעברו. לאחר מכן, כאשר יצאו שוב בחזרה, הגיעה הנאשמת עם מערוך, הכתה את ד"מ והוא נפל. פ' חיזק את עדותו של ד"מ, כי הנאשמת לא ישר הכתה את ד"מ, אלא שאלה אם הוא עומד על הדברים שאמר לבן שלה, ורק לאחר שד"מ אמר שהוא עומד על הדברים, היא הכתה אותו והוא נפל. פטען כי ד"מ קיבל את המכה בבטן וזאת בניגוד לגרסתו במשטרה שם טען כי הוא לא זוכר איפה הוכה ד"מ בראש או בפנים אבל לא בגוף. לאחר האירוע הראשון, ד"מ התקשר לאמו, שהגיעה עם עוד איזה דודה והתחילו לריב שם. גם פאישר שהנאשמת היא זו שהחזיקה את המערוך בכל האירוע, וגם הוא אישר כי הם רבו שלושתן והיה שם בלגן גדול. גם פ' אישר את טענתו של ד"מ כי היה מדובר בקטטה שכל השלוש היו מעורבות (עמ' 48 לפרו').

11. א' העידה כי באותו יום התקשר אליה הבן ד"מ ואמר שהנאשמת הכתה אותו במקל. היא הגיעה במהירות למקום, ושאלה את הנאשמת באיזה זכות הכתה את בנה. התעורר ויכוח, כשלנאשמת כל הזמן מקל בידה והיא מנופפת בו בסיבובים (עמ' 24 לפרו'). א' סיפרה, שהנאשמת עמדה על כך שהבן ד"מ יבקש סליחה מבנה. א' התנגדה לכך שעליו לבקש סליחה. בשלב זה התלהט הויכוח, והנאשמת הכתה אותה בראשה. א' העידה שט' התקרבה וניסתה להפריד, ואז קיבלה בעצמה מכה ביד ונשברה לה האצבע. א' הכחישה כי היתה נסערת במהלך האירוע, למרות שמהתיאור ברור שהיא היתה כועסת ונסערת. כאשר הסניגורית הטיחה בא', כי היא זו שאחזה במקל היא חייכה בחוסר אמון מול השאלה והכחישה זאת לחלוטין. א' הכחישה כי היא או ט' משכו לנאשמת בשיער או בחולצה. לדבריה ט' רק דחפה את הנאשמת, כדי להרחיק אותה מא' לאחר המכה בראש, ואז נחבלה מהמקל בידה. א' העידה כי משטרה לא הגיעה למקום. הם עצרו ניידת שעברה בסמוך על מנת להתלונן. א' עמדה על כך שבאותו ערב היתה בחדר מיון וקיבלה טיפול רפואי.

12. ט' העידה באופן דומה, כי הבן של א' התקשר וביקש שיגיעו במהירות. כשהגיעו, לנאשמת היה מקל בידים והיא נופפה בו במהלך הדברים. הנאשמת אמרה שהבן ד"מ צריך לבקש סליחה, כי הוא אמר מילים לא טובות. א' השיבה שהבן ד"מ לא צריך לבקש סליחה. כשהויכוח התלהט, היכתה הנאשמת את א' בראש עם המקל. כאשר היא התקרבה למקום, הנאשמת היכתה עם המקל על ידיה, וגרמה לה לשבר באצבעות. ט' הדגימה שמדובר בהנפת היד עם המקל והורדתה על היד שלה באופן מכוון. בחקירה הנגדית, ט' הכחישה את הטענה לפיה משכה לנאשמת בשיער או בחולצה. לדבריה היא רק ניסתה להפריד בין הנאשמת לא'. ט' הוסיפה וציינה כי כאשר השוטרים הגיעו למקום, הנאשמת כבר לא היתה שם. עוד נשאלה ט' למה מהתיעוד הרפואי עולה כי הגיעה לטיפול רק למחרת ביום 2.10.2011. לדבריה, היא הלכה

לבית החולים בליל האירוע, אבל נתנו לה זריקה ואמרו לה לחזור למחרת. ט נשאלה מדוע אמרה לרופא כי נפצעה בקטטה, והשיבה כי היתה מעורבת בריב והיא איננה מכירה את המילה קטטה.

13. נמצא איפוא, כי גרסאות ארבעת עדי התביעה בסך הכל תומכות זו בזו, גם אם ט וא המעיטו בתיאור האלימות שהן הפעילו כלפי הנאשמת.

14. **הנאשמת** בגרסתה במשטרה מיום האירוע **1/ת** מסרה כי סביב 19.00 הילד שלה בן חמש שנים וחצי, סיפר לה שד"מ קילל אותו והיכה אותו. היא ירדה אליו ואמרה שהיא רוצה לדבר עם אביו או עם אמו והוא התחצף אליה. לאחר כחצי שעה הגיעה האם א עם ט. לדבריה לא היה מקל ביד, והיא הכתה אותה ביד שמאל וגרמה לה חבלה, ט משכה לה בשיער וד"מ החזיק אבן גדולה ביד ואיים שהוא יהרוג אותה. בהודעה שניה מיום 9.1.13, **2/ת** חזרה הנאשמת על כך שא היתה עם מקל ביד, ונתנה לה מכה בגב עם המקל (בניגוד לת/1 שם המכה היתה ביד). הנאשמת הוסיפה וטענה כי ד"מ זרק אבנים.

15. עדותה של הנאשמת בבית המשפט היתה מבולבלת מאוד. היא סתרה את האמור בהודעותיה במשטרה והתקשתה להביא הסברים לסתירות רבות בגרסה. הנאשמת העידה שהבן שלה התלונן שד"מ והחברים שלו מדברים אליו לא יפה. הנאשמת לא ציינה כלל טענה חמורה יותר, לפיה ד"מ גם הכה אם הבן. הנאשמת טענה כי לאחר שהבן שלה סיפר לה על הדברים שהטיח בו ד"מ היא היתה רגועה. קשה לקבל גם גרסה זו. הנאשמת נשאלה מדוע בהודעתה ת/1 הזהירה את ד"מ שהיא "תטפל בו" והשיבה כי הכוונה היתה לשוחח עם הוריו ולא מעבר לכך. הנאשמת לא נתנה הסבר מניח את הדעת מדוע הגיעו א וט, אלמלא תלונה של ד"מ כי הוכה על ידה. הנאשמת נשאלה בשאלה מנחה, אם הן החזיקו משהו כשהגיעו, והשיבה כי הן היו עצבניות ובאו מתוך כוונה לריב. בניגוד להודעות במשטרה, במהלכן חזרה הנאשמת פעם אחר פעם על הטענה שא החזיקה מקל, בחקירתה הראשית היא ציינה כי היא לא יודעת מאיפה הגיע המקל (ע' 52 לפרו'). הנאשמת טענה במפתיע בעדותה, שמי שהכה אותה עם המקל והותיר לה סימנים אותם הראתה בעת חקירת המשטרה היה ד"מ (עמ' 55 ש' 10-15 לפרו'), זאת בניגוד לאמרותיה במשטרה, שם בשתי הזדמנויות טענה שמי שהיכה אותה במקל היתה א, ולא מוזכר כל קשר בין ד"מ למקל. רק כשהוצגה לה הסתירה, היא ציינה ששניהם נתנו לה מכות עם המקל... הנאשמת לא נתנה הסבר ראוי, איך נגרמו החבלות לא בראש ולט באצבע, משום לדבריה לא היה לה שום מקל ביד.

ההכרעה

16. באשר לסוגיה המרכזית, אם הנאשמת החזיקה מקל - עמדה גרסתה של הנאשמת לבדה מול גרסאות של ארבעה עדי תביעה. הנאשמת סתרה את עצמה בשאלה בידי מי היה המקל ואיך הגיע לשם, ולא הביאה הסבר מניח את הדעת לחבלות שנגרמו לא ולט. הנאשמת יכולה היתה לזמן עדים נוספים שלטענתה נכחו במקום, ובחרה שלא לעשות כן. הנאשמת לא הביאה הסבר לעדויותיהם של ארבעה עדים, למול עדותה

הבעייתית. אין לי איפוא להכריע, כי הנאשמת היא זו שירדה לזירה בכעס, עקב הדברים שמסר לה בנה לגבי ד"מ, כשהיא מחזיקה בידה מערוך, בעזרתו תקפה לאחר מכן את ד"מ. אין הסבר אחר להגעתן של א וט, זולת ההסבר כי ד"מ התקשר לאמו וסיפר לה על המכה שקבל עם המקל מהנאשמת.

17. לא ניתן לקבל את גרסתה של הנאשמת. כמתואר לעיל הנאשמת סתרה את עצמה שוב ושוב. להלן רק חלק קטן מהסתירות: **ראשית**, באימרה במשטרה היא טענה שבנה סיפר לה שהוכה ע"י ד"מ, ואילו בבית המשפט התייחסה בעיקר לניבולי הפה. קשה לקבל את הסברי הסניגוריה לדבר, כשכחה וכאימוץ הגירסה במשטרה, שכן אלימות פיסיית היא דבר חמור בעיני הורה יותר מדברי גסויות, ואם באמת היה הבן מספר כי הוכה - לא היתה הנאשמת שוכחת לתאר זאת. **שנית**, הנאשמת טענה בהודעה הראשונה במשטרה כי הוכתה עם המקל ע"י א בידה. בהודעה השניה היא טענה כי הוכתה עם המקל ע"י א בגב. בבית המשפט היא טענה לראשונה כי מי שהכה אותה עם המקל הוא הקטין ד"מ, ורק כשהופנתה לסתירה, ציינה לפתע פתאום כי שניהם היכוה עם המקל. **שלישית**, בהודעה הראשונה טענה הנאשמת שד"מ החזיק אבן גדולה ואיים איתה. בהודעה השניה טענה הנאשמת שד"מ זרק אבנים. והנה, בעדותה בבית המשפט לא מופיע דבר באשר לאבנים. אלה רק מקצת הסתירות המחייבות לדחות את גרסתה של הנאשמת מכל וכל.

18. הגרסה גם לוקה בחוסר הדיון ונוגדת את השכל הישר. אין הגיון שהנאשמת ירדה לדבר עם ד"מ באופן רגוע, כפי שהעידה. אין הסבר מדוע ד"מ התקשר לאמו והטריח אותה למקום, אלמלא מדובר היה באלימות שספג מהנאשמת. אין הסבר כיצד הגיע המערוך לזירה, אלמלא היא זו שהביאה אותו. אין הסבר כיצד נגרמו החבלות לא וט, אלמלא היתה זו הנאשמת שבמהלך ה"בלאגן" והקטטה גרמה את החבלות באמצעות המקל.

19. מכל האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמת זעמה לנוכח הדברים הבוטים שהטיח ד"מ בבנה הקטן. היא ירדה למטה עם מערוך, וכאשר ד"מ "התחכם" עמה, וסירב לחזור בו מהדברים, הכתה אותו קלות. לא מדובר היה במכה חזקה, אלא במעין דחיפה, שלא הותירה חבלה ושבגינה ד"מ בכלל לא חשב שצריך להגיש תלונה. ד"מ התקשר לדווח לאמו א, שהגיעה למקום זועמת גם היא, וצרפה אליה כ"תגבורת" את גיסתה ט. הנאשמת נופפה באיום עם המערוך ודרשה מא כי ד"מ יתנצל, אולם א סרבה לכך. התפתח ויכוח שהתלהט ועבר לתגרת ידיים, במהלכה הכתה הנאשמת את א בראשה עם המקל. ט הגיעה בנסיון להפריד, ואז הוכתה גם היא. יודגש כי גם א וט מצידן, תקפו את הנאשמת במהלך אותה קטטה.

20. **מחדלי חקירה** הסניגורית הפנתה בסיכומיה לשלושה מחדלי חקירה חמורים, המחייבים לעורר ספק סביר באשמתה של הנאשמת:

א. איחור בגביית עדויות המתלוננים.

ב. העדר תיעוד של השוטרים שהגיעו לזירה.

ג. אי מציאת המקל או המערוך נשוא התלונה.

21. **שיהוי בגביית עדויות** - בעניין זה טענה ההגנה, כי הודעות המתלוננות נגבו רק שבוע לאחר האירוע, באופן שאיפשר להן לתאם גרסאות. הודעת ד"מ נגבתה חודש אחרי האירוע ואילו הודעת פשנה ורבע לאחר מכן. **אכן מדובר במחדל.** מהדו"ח המשטרתי עולה כי בשעה 20:04, א וט נאספו ע"י ניידת משטרתית, ביקשו להגיש תלונה ונלקחו למשטרה. עם זאת עדותן נגבתה רק אחרי חמישה ימים ביום 6.10.15. המתלוננות הסבירו זאת בכך שנאלצו ללכת לבית החולים. מהמסמך ת/17 עולה כי אכן א הגיעה לחדר מיום עוד ביום האירוע 1.10.11 בשעה 22:43. ט הגיעה לבית החולים למחרת בבוקר (אם כי לטענתה גם היא הגיעה בערב ונאמר לה לשוב למחרת). ט שוחררה מבית החולים ביום 5.10.11, וביום 6.10.11 נגבו ההודעות. מכל מקום, גם אם יש הסבר לכך שלא נגבתה הודעה על-אתר מאת המתלוננות, אין הסבר לכך שהמשטרה התמהמה בגביית ההודעות במשך ארבעה ימים. חרף המחדל המשטרתי, לא התרשמתי כי גביית ההודעות באיחור פגמה בגרסאותיהם של המתלוננים במידה כזו המצדיקה זיכוי הנאשמת. כאמור לעיל, עוד בדוח המשטרתי התלוננו א וט שהותקפו ע"י הנאשמת עם מערוך. גרסתה של הנאשמת נגבתה מיידית באותו ערב תחת אזהרה, על יסוד אימרה ראשונית זו. גרסה זו של הנאשמת נמצאה מלאה חורים ככברה, בעוד גרסתם של עדי התביעה הגיונית ומחוזקת (למעט עניין העדר הפעלת כל אלימות מצדן של א וט).

22. **שוטרים בזירה** - המחדל השני לו טענה הסניגוריה, היה בעניין העדר תיעוד של השוטרים שהגיעו למקום בעת הקטטה. בעניין זה יצוין כי גם א, גם ט וגם הנאשמת לא טענו כי הגיעו שוטרים לזירה. הסניגוריה נסמכת על עדותו של ד"מ (ע' 35 ש' 23 לפרו') ועדותו של פ(ע' 44 ש' 12 לפרו'), לפיהן הגיעה ניידת משטרה שהפסיקה את המהומה במקום. אין כל תיעוד לגבי מעורבות כזו של שוטרים. עיון מדוקדק יותר בעדויות, מעלה כי אין שום ראיה של ממש לנוכחות שוטרים בזירה. העד ד"מ, שהוא כאמור העד המרכזי, נשאל בסיום החקירה הנגדית אם בסיום הקטטה הגיעה המשטרה, והשיב כי לאחר ההפרדה הם הלכו לתחנת המשטרה. הוא נשאל שוב אם השוטרים הגיעו לשטח, והשיב כי הוא לא יודע, אבל מאמין שהיו שוטרים, שכן הוא ואמו עלו על ניידת משטרה שעצרה להם לאחר מכן (עמ' 41 ש' 24-15 לפרו'). גם העד פלא היה חד משמעי בעניין הגעת שוטרים למקום. הוא נשאל לגבי הגעתו של שוטר, והשיב שאיננו זוכר אם וכמה שוטרים היו, אבל הבהיר שהשוטרים באו כבר בסוף "שנגמרה המהומה" (עמ' 44 ש' 13 לפרו'). קשה להאמין שהיו שוטרים בזירה, אשר הגיעו כשהיתה עדין מהומה ולא תיעדו דבר בנוגע לכך. א, ט והנאשמת לא טענו לנוכחות שוטרים במקום. גם עדויותיהם של ד"מ ושל פלא היו חד משמעיות בעניין זה. לגבי ד"מ מדובר רק בסברה ולגבי פמדובר, אם בכלל, בשלב מאוחר יותר. כעולה מהדוח של דהרי, אכן הגיעה ניידת למקום לקריאתה של בתה של הנאשמת **לאחר מכן**, אולם מדובר בשלב מאוחר לאחר שהקטטה הסתיימה ויתכן שלכך התייחסו העדים. מכל מקום, אין מדובר במחדל חקירתי המעורר ספק.

23. מחדל שבאי חיפוש בזירה - הסניגורית הוסיפה והפנתה למחדל נוסף והוא שלא נתפס המערוך בזירה. כפי שציין השוטר דהרי, כאשר נתקבלה במשטרה הקריאה להגיע למקום, מאת מודיעה שהיתה כנראה בתה של הנאשמת, הם הגיעו למקום והמתינו רבע שעה אלא שלא הנאשמת ולא בתה ירדו אליהם. מכאן ברור שמיד כאשר הריב הסתיים ללא נוכחות שוטרים, עלתה הנאשמת חזרה לביתה ומן הסתם נטלה עימה את המערוך שהביאה כך שלא נותר בזירה. יש לזכור כי האירוע היה בסמוך לפני שעה 20:00, אז אספו השוטרים את א וט בניידת, ואילו הנאשמת התייצבה במשטרה למסור עדות רק בשעה 23:11. עוד יש לזכור, כי המתלוננות עצמן לא מסרו עדות באותו ערב, שכן לפחות אחת מהן, א, אם לא שתיהן, הלכו לקבל טיפול רפואי. בנסיבות אלה, קשה לצפות מהשוטרים כי יגשו לזירה לחפש ממצאים בטרם נמסרה תלונה מסודרת על ידי המתלוננות, מה גם שסביר שלא היו מוצאים בזירה דבר בשלב כה מאוחר.

24. סיכומו של דבר כמתואר לעיל, מדובר בשני אירועים נפרדים. באירוע הראשון נכחו למעשה הנאשמת, ד"מ ופיסחוב. הנאשמת ירדה לעבר ד"מ כאשר היא זועמת בעקבות הדברים שאמר לבנה הקטן והחזיקה בידה את המערוך שהביאה מביתה. כמתואר לעיל, אני מקבל את עדותו של ד"מ בעניין זה, וקובע כי אכן הנאשמת, בכעסה כי רב, בעיקר לאחר שד"מ המשיך והתחצף בפניה, כאשר נשאל אם הוא עדין עומד על הדברים שעמד לבנה הקטן - הכתה בו במערוך. אני ער לסתירה בעדותו של פיסחוב, כי אם המכה היתה בפנים או בגוף. לטעמי אין בסתירה זו כדי לפגוע בעדותו הבהירה של ד"מ. פנחקר במשטרה רק שנה ושלושה חודשים לאחר האירוע ולכן יתכן שלא זכר את הפרטים המדויקים. גרסת האלימות שהפעילה הנאשמת כלפי הקטין ד"מ מתיישבת עם העובדה שד"מ התקשר לאמו והזעיק אותה למקום. מסתמא, אלמלא טענות על אלימות שהופעלה כלפיו לא היו מגיעות לזירה א וט כאשר הן זועמות כלפי הנאשמת. ד"מ גם ציין שהנאשמת אמרה לו: **"שאם אלך למשטרה היא תביא אנשים שיפתחו לי את התחת"** (עמ' 38 ש' 29 לפרו'). מדובר בביטוי ייחודי אשר מופיע באופן דומה גם בהודעתו של ד"מ נ/2, ואין לי אלא לקבל כי אכן הדברים האלה נאמרו.

25. נוכח האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת באירוע הראשון בעבירה של תקיפת סתם ובעבירה של איומים בניגוד לסעיפים 379 ו- 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1979.

26. בחלק השני של האירוע הדברים מורכבים יותר. בניגוד לאופן תיאור הדברים בכתב האישום, ולתיאור של העדות א וט, כאילו הם הותקפו כך סתם על ידי הנאשמת - השתכנעתי מעדותו של ד"מ כי מדובר היה בקטטה הדדית. א וט הגיעו לזירה כאשר הן א כועסת ונסערת, לאחר שד"מ בנה סיפר לה כי הותקף על ידי הנאשמת. קשה לקבל את טענתה של א כי היא לא היתה עצבנית וכועסת לאחר ששמעה דברים אלה ומיד הזדרזה להגיע למקום. א פנתה איפוא כעוסה לעבר הנאשמת, ואילו הנאשמת עמדה על כך שעל ד"מ להתנצל על דברי הגסויות שהשמיע קודם לכן כלפי בנה. אין לי ספק כפי שתיאר ד"מ, כי בכל זמן הויכוח אחזה הנאשמת במערוך, באופן שד"מ תיאר אותו "בהיכון". בשלב מסוים התלהטו

הרוחות והצדדים עברו מצעקות לאלומות פיזית כאשר שני הצדדים לא טמנו ידם בצלחת: א והנאשמת התקוטטו, ובמהלך הקטטה הוכתה א בראשה עם המערוך. ט הצטרפה לתגרה, במהלכה א וט תקפו את הנאשמת במכות ובמשיכות בשיער ובחולצה. הנאשמת נאבקה נגדן תוך שימוש גם במערוך, כאשר במהלך ההתפרעות נחבלה גם ט באצבע שנשברה.

27. לאחר שקבעתי את שארע בפועל, השאלה היא מהו הסעיף הרלוונטי להרשעת הנאשמת. המאשימה עתרה להרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי א ובעבירה של חבלה חמורה כלפי ט.

28. **ההלכה הפסוקה** כב' השופט בני שגיא, דן בפרשה דומה, במסגרתה הועמדה נאשמת לדין בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כאשר מהראיות עלה כי מדובר היה בתקיפה הדדית, אשר החלה ע"י המתלוננת (ת"פ (של' ת"א) 3174/09 **מדינת ישראל נ' ליז חג'ג'**, (27/04/2011)). בעניין זה נקבע, כי היה על התביעה לתת משקל משמעותי לעובדה שהמתלוננת היא זו שפצחה במסכת האלימה והכתה את הנאשמת בעוצמה לא קלה. ניתן היה לצפות שכתב האישום יתאר את האירועים שקדמו לאלומות שהפעילה הנאשמת. בנסיבות אלה, ההחלטה להעמיד לדין רק את הנאשמת נגועה בפגם. בהמשך פסק הדין, בוחן בית המשפט את המשמעות של קבלת טענה של הגנה מן הצדק בשלב הכרעת הדין, כמאפשרת הרשעה בסעיף קל יותר. פסיקת בית המשפט העליון התייחסה בעיקר לשתי תוצאות אפשריות של קבלת טענת הגנה מן הצדק: ביטול כתב האישום מחד גיסא, ומתן משקל לפגמים בשלב העונש מאידך גיסא. כב' השופט שגיא הדגיש, שבנסיבות העניין, הסעד הראשון הוא חריף מדי שאינו הולם את כלל הנסיבות, ואילו הסעד השני של התחשבות בעונש הוא קל מדי. על יסוד אמרות אגב של בית המשפט העליון, ומאמרים אקדמיים, שוכנע בית המשפט כי קבלתה של טענת ההגנה מן הצדק, מאפשרת גם פתרונות ביניים של הרשעה בעבירה חלופית. מסקנה כזו עולה בקנה אחד עם תורת התוצאה היחסית ועם מדיניות שיפוטית המפעילה עקרונות של סבירות ומידתיות, ומקרבת את המשפט הפלילי אל המשפט המינהלי. כב' השופט שגיא הדגיש כי בהרשעת הנאשמת בעבירת התקיפה, יהא משום יצירת דיכוטומיה ברורה בין תוקף לקורבן, והנצחה של חוסר השוויון בין הנאשמת למתלוננת, הנובע מהחלטתה השגויה של התביעה. מכאן, שפתרון ביניים ראוי, חייב לעבור דרך בחינה מחודשת של הוראת החיקוק. סעיף 191 לחוק העונשין, מתייחס לקטטה ממשית, הכרוכה בשימוש בכוח פיזי בין משתתפיה; ואין נפקא מינה, מה מידת הכוח הפיזי ואורח הנקיטה בו. אפשר לראות בתגרה, "גלגול ראשון" ומתון של עבירת התקיפה. יש בעבירה זאת כדי לשקף אירוע אלים, בעל סממנים ברורים של הדדיות, בו המעורבים השונים תורמים את תרומתם להתרחשויות ולהתפתחותן. בית המשפט בעניין ליז חג'ג' הנ"ל, לא מוצא מקום להדרש לסמכותו של בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה חלופית, על פי עובדות שהוכחו לפניו, אף אם אלה לא נטענו בכתב האישום, בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, שכן מדובר בעבירה חלופית ופחותה בחומרתה, מכוח קבלת טענה של הגנה מן הצדק (ת"פ 3174/09 הנ"ל, פסקאות 28-44 לפסה"ד).

29. בעניין דומה, מצא בית משפט השלום בראשון לציון להרשיע את הנאשם בעבירה של תגרה, במקום בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש שיוחסה לנאשם. כב' השופטת יעקובוביץ' ציינה כי לא ניתן היה לתת אמון מלא הן בגרסת המתלונן והן בגרסת הנאשם, ולפיכך לא ניתן לקבוע במידת הודאות הנדרשת בפלילים, מי היה התוקף ומי היה הקורבן בקטטה. משהוכח כי מדובר היה בהתגוששות הדדית, הרשיע בית המשפט רק בעבירה של תגרה (ת"פ (של' ראשל"צ 2722/07 **מדינת ישראל נ' יצחק חגואל** (12.9.2010)).

30. אכן, יש לוודא כי לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן מפני העבירה החלופית (ר' ע"פ (מח' ת"א) 71343/05 **דניאל רוזן ואח' נ' מדינת ישראל**, (28/03/2007), שם זוכה הנאשם מפני שלא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן). עם זאת, בענייננו, עניין התגרה עלה שוב ושוב במהלך העדויות, ואף הסינוגורית הדגישה אותו בסיכומיה. בנסיבות אלה, נראית לי יותר עמדת כב' השופט שגיא בסיפה הכרעת דינו בעניין חג'ג', כי אין מגבלה להרשעה בעבירה מתונה יותר, הנכללת ביסודות העבירה בה הואשמה הנאשמת.

31. **מן הכלל אל הפרט** - יש ממש בטענת המאשימה, לפיה עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושל חבלה חמורה אינן עבירות של כוונה ודי לשם כך ביסוד נפשי של פזיזות. די במודעות לכל היסודות העובדתיים של העבירה, היינו למעשה התקיפה, לאדם האחר ולעובדה שאפשר שתגרם לזולת חבלה של ממש או חבלה חמורה (י. קדמי, **על הדין בפלילים** מהד' תשס"ו 2006, חלק שלישי, ע' 1523 וע' 1297-1298).

32. אין מחלוקת כי לא וט נגרמו חבלות, אם כי בספק אם החבלה שנגרמה לט היא חבלה חמורה או רק חבלה של ממש. עם זאת, קבעתי כי הדברים נעשים תוך כדי קטטה הדדית, כאשר ע"פ עדותו של עד התביעה ד"מ, גם הנפגעות נקטו באלימות כלפי הנאשמת. המתלוננות היו שתיים והנאשמת היתה לבדה. העובדה שהמאשימה מצאה להעמיד לדין אך ורק את הנאשמת, איננה נוחה, והיא עשויה להקים טענה של הגנה מן הצדק, שאיננה טענה חזקה המצדיקה ביטול האישום, אולם עשויות להיות לה השלכות שונות.

33. למען הסר ספק - התנהגותה האלימה של הנאשמת איננה עומדת בדרישות הסייג של הגנה עצמית. הנאשמת עשתה שימוש במערוך, שצפוי לגרום חבלות, באופן לא מידתי. יחד עם זאת, התיאור בכתב התביעה ובגרסת המתלוננות א וט, איננו מדויק. מדובר היה בתקיפה הדדית, כפי שהעיד עד התביעה ד"מ.

34. נמצא איפוא, כי בדומה לפרשת ליז חג'ג' ולעניין חגואל שאוזכרו לעיל, אין מקום להרשעה בעבירות החמורות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש או תקיפה הגורמת חבלה חמורה, ובנסיבות העניין די בהרשעתה של הנאשמת בעבירה הולמת יותר, של תגרה בניגוד להוראות 191 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

35. לא נשמעו ראיות קונקרטיות לגבי דברי איום שהשמיעה הנאשמת בשלב זה, והנאשמת תזוכה מהאיום הנוסף.

36. **נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת באירוע השני בעבירה של תגרה בניגוד לסעיף 191 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.**

37. **סיכומו של דבר** - הנאשמת מורשעת איפוא בעבירה של איומים, בעבירה של תקיפה סתם ובעבירה של תגרה, בניגוד להוראות סעיפים 192, 379, 191 לחוק העונשין תשל"ז 1977.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ו, 03 פברואר 2016, במעמד הצדדים.